Primàries Nacionals i passar per sobre els partits

written by Carles Suárez i Graells | 7 de desembre de 2018

El 21 de desembre acaba el termini de l'ANC al govern català per fer efectiva la República. El govern no només no ha aplicat el mandat del primer d'octubre sinó que no té intenció de fer-ho ni a curt ni a mitjà termini i, en canvi, desitja una legislatura llarga.

L'esperança dels partits que sostenen el govern efectiu és que la distensió eviti noves onades repressives i mitigui les existents i, la teoria segueix, que l'estabilitat institucional permeti una acció de govern que faci eixamplar l'independentisme i aconseguir, en algun moment indeterminat, una majoria tan inapel·lable que Espanya acceptarà el referèndum.

Fals. Tothom sap que Espanya mai permetrà de forma voluntària una solució democràtica per molta majoria que siguem; i que no existeix ni la capacitat demogràfica a Catalunya ni la correlació de forces a Espanya per tal que una negociació condueixi a un referèndum acordat.

De cop i volta, després d'anys de narrativa que l'autonomisme estava esgotat, ara resulta que el marc autonòmic permet una acció de govern eficient que provocarà una majoria inèdita de l'independentisme.

Fals. Tothom sap que la gestió autonòmica no eixampla la base independentista, sinó que la margina en la litúrgia institucional. Les darreres dècades mostren com el sobiranisme augmenta quan es considera una solució (i) tangible a curt termini i (ii) que suposa una millora material.

L'estratègia d'eixamplar la base i acumular forces no és més que un subterfugi retòric per justificar el retorn a

l'autonomisme i renunciar a la independència. Això sí, amb l'ajuda de la [nodrida amb les subvencions autonòmiques] poderosa maquinària mediàtica processista, que justifica el gir autonomista amb mimètics discursos repetits de tertulians i opinadors després de cada visita a Lledoners, i que titlla de màgica qualsevol alternativa.

Hi ha quelcom més màgic que pensar que Espanya es comportarà mai, de forma voluntària, com un estat democràtic? Hi ha quelcom més màgic que pensar que només amb somriures es pot aconseguir la independència?

La renovació del lideratge institucional i acabar amb el clientelisme mediàtic és imprescindible per aconseguir la independència en l'escenari actual. Els dos milions d'independentistes que van aturar la repressió espanyola i l'economia catalana durant les jornades d'octubre del 2017 no desitgen un retorn a l'autonomisme. La repressió espanyola el darrer any i l'ascens del feixisme a Espanya no frenen sinó que acceleren encara més la urgència i la insoburnabilitat d'aquesta determinació.

El relleu, però, no pot venir del *sottogoverno* actual, que amb tanta comoditat va navegar sota el 155 i amb tanta facilitat han oblidat que l'objectiu del procés sobiranista era aconseguir la independència, no pas gestionar l'autonomia.

El relleu s'ha de desenvolupar fora dels despatxos, lluny de la toxicitat de la partitocràcia. Urgeix una renovació que passi per l'apoderament popular, on els candidats a voler representar l'independentisme a les institucions no siguin triats a dit, sinó escollits democràticament, via Primàries Nacionals.

Si el govern efectiu es manté en l'autonomisme, l'independentisme ha de passar a l'oposició (començant pels diputats de la CUP, Demòcrates i independents), començant a traçar des d'ara la fiscalització del govern i les

conselleries, i iniciant l'estructuració nacional de les Primàries, consolidant l'espai polític que doni resposta a l'independentisme.

Amb un programa que expliciti com l'activitat legislativa, l'acció de govern, les forces de seguretat, l'acció exterior i els recursos institucionals estaran al servei de la majoria democràtica independentista, no presoners de la minoria unionista-autonomista.

Les Primàries Nacionals ha d'unir totes les forces genuïnament sobiranistes, amb un lideratge que no depengui de les influències i dubtes del sector privat, sinó liderat per les forces vives i mobilitzades. Amb un full de ruta realista aquesta vegada, que assumeixi el caràcter no democràtic d'Espanya i la necessitat de combinar l'acció institucional no amb somriures sinó amb mesures de pressió real i d'impacte a l'economia que provoquin una intervenció exterior que forci Espanya a acceptar una solució democràtica.

Ara no toca donar oxigen ni als partits ni a l'autonomisme. Durant els darrers anys s'ha repetit que els partits eren eines subjectes a les bases. Que si cedien, el poble passaria per sobre. Ara és l'hora de passar per sobre.